

Afară, la capătul din miazăzi al unui mare oraș,
acolo unde încep primele câmpii iar colibe
și căsuțele apar tot mai săracăcioase, se afla ascunsă
într-o pădurice de pini ruina unui mic amfiteatru.
De fapt numai oamenii locuind în imediata
apropiere cunoșteau ciudata clădire rotundă.
Într-o bună zi începu să circule zvonul
că în ultimul timp ar locui cineva în ruină. Era
vorba de un copil, probabil o fetiță. Nu se putea
spune cu precizie, fiindcă îmbrăcămintea
îi era oarecum ciudată.

Ridi, Ridi
CHE TI PASSA!

BEPPU È
MATTO

SC
AG

LUCAS
2007

Pietro
LOVE

NICOLAS 2011

M

La început, oamenii au fost foarte sceptici. Însă când au ajuns s-o cunoască pe Momo, și-au schimbat părerea în privința fetei. Astfel se întâmpla ca Momo să aibă foarte mulți musafiri. Aproape întotdeauna putea fi văzut câte cineva șezând lângă ea. Iar celor ce nu-și dăduseră încă seama că aveau nevoie de ea li se spunea de către ceilalți:

— Du-te la Momo!

De ce oare? Poate că Momo era nemaipomenit de deșteaptă, încât era în stare să dea fiecăruia un sfat mintos? Găsea ea întotdeauna cuvintele potrivite dacă cineva avea nevoie de mângâiere? Avea puțința să formuleze câte o judecată dreaptă și înțeleaptă?

Nu, la toate acestea Momo se pricepea tot atât de puțin precum oricare alt copil. Ceea ce știa să facă micuța Momo ca nimeni altcineva era să asculte. Numai foarte puțini oameni știu cu adevărat să asculte. Iar modul cum știa Momo să asculte era cu totul fără seamăn.

Momo știa să asculte astfel încât proștilor le treceau dintr-odată prin minte idei foarte deștepte. Nu deoarece ea ar fi spus sau ar fi întrebat ceva ce să-i sugereze celuilalt asemenea idei, nu, fetița ședea doar acolo și asculta cu toată atenția și toată simpatia.

Momo se pricepea să asculte astfel încât oamenii nehotărâți și nedumeriți se lămureau dintr-odată foarte clar știind ce vor. Sau cei sfioși se simțeau brusc nestingheriți și îndrăzneți. Sau cei nenorociți și amărâți deveneau voioși și plini de speranțe. Iar cei aflați într-un conflict se ascultau unul pe altul și făceau pace.

Și dacă cineva credea că și-a greșit viața întru totul, că a fost lipsită de sens, își dădea seama în mod misterios, încă în timp ce vorbea, că se înșelase amarnic, că printre toți oamenii el nu exista decât o singură dată, exact așa cum era, și că tocmai de aceea era important pentru întreaga lume, în felul său special.

